

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **R.**, F., so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovaným **1/ M.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou O., so sídlom v B., IČO: X., **2/ H.**, so sídlom v B., IČO: X., **o navrátenie vlastníckeho práva a vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 96/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. mája 2012 sp. zn. 15 Co 234/2010 v spojení s opravným uznesením tohto súdu z 11. septembra 2012 sp. zn. 15 Co 234/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa žalobou podanou 26. apríla 2007 na Okresnom súde Bratislava III domáhala navrátenia vlastníckeho práva a vydania nehnuteľností podľa § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z.z.“). Jej žaloba, ktorú v priebehu konania upravila, sa týkala (časti) nehnuteľností v katastrálnom území R., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere 497 m², parcela č. X. – zastavané plochy a nádvoría vo výmere 2694 m², parcela č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere 1548 m². V žalobe opísala skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzovala, že je oprávnená osoba (§ 2 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z.z.), ktorá sa voči povinným osobám (§ 4 zákona č. 161/2005 Z.z.) domáha

navrátenia nehnuteľností uvedených v § 2 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. z dôvodu, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 3 zákona č. 161/2005 Z.z.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 5. marca 2010 č.k. 21 C 96/2007-222: a/ zastavil konanie v časti o navrátenie vlastníckeho práva k parcele č. X., b/ zamietol žalobu v časti o navrátenie vlastníckeho práva k parcelám č. X. a X.; rozhodol tiež o náhrade trov konania. Výrok o čiastočnom zastavení konania odôvodnil tým, že žalobkyňa vzala žalobu sčasti späť (§ 96 ods. 1 O.s.p.). Na odôvodnenie zamietnutia žaloby voči žalovanému 1/ uviedol, že tento účastník nie je v danom prípade pasívne vecne legitimovaný, lebo nie je vlastníkom nehnuteľností, ktorých sa žaloba týka, preto nie je ani povinnou osobou v zmysle § 4 zákona č. 161/2005 Z.z. Voči žalovanému 2/ zamietol žalobu z dôvodu, že: a/ parcela č. X. je v katastri nehnuteľností vedená ako zastavaná plocha, teda nejde o nehnuteľnosť, na ktorú sa vzťahuje § 2 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z.; skutočnosť, že táto parcela nie je v súčasnosti fakticky zastavaná, je právne irelevantná, lebo rozhodujúci je terajší (nie niekdajší) stav evidovaný v katastri nehnuteľností, b/ vo vzťahu k parcele č. X. došlo k zániku (preklúzii) práva žalobkyne na navrátenie a vydanie vlastníctva, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa, ktorej výzva na navrátenie vlastníctva predmetných nehnuteľností bola z roku 2006, uplatnila voči žalovanému 2/ nárok na súde až podaním z 21. septembra 2009, teda po uplynutí 12 mesačnej prekluzívnej lehoty v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z.z. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukázaním na § 142 ods. 1 O.s.p. Zamietajúci výrok tohto rozsudku napadla žalobkyňa odvolaním.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. mája 2012 sp.zn. 15 Co 234/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že vlastníkom parciel č. X. a X. je žalovaný 2/ a na tom nič nemení ani nepresné označenie vlastníka v katastri nehnuteľností. Podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správneému záveru, že reštitučné nároky žalobkyne boli uplatnené voči žalovanému 2/ až pripustením jeho vstupu do konania; správne tiež konštatoval zánik práva žalobkyne domáhať sa týchto nárokov v konaní pred súdom podľa § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z.z. Odvolací súd poukázal na to, že keď žalovaná 25. apríla 2006 vyzvala žalovaného 1/ na vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, upozornil ju listom z 18. mája 2006, že dohodu o vydaní nehnuteľností by s ňou mal uzatvoriť žalovaný 2/. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemá parcela č. X. charakter poľnohospodárskej pôdy a už z tohto dôvodu

sa na ňu nevzťahuje zákon č. 161/2005 Z.z. Dodal, že podľa tohto zákona je irelevantné, že predmetná parcela bola v minulosti evidovaná ako roľa; rozhodujúci je súčasný stav vedený v katastri nehnuteľností. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním s tým, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo rozhodnutiami porušujúcimi jej základné práva garantované Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi. Namietala, že súdy svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili, lebo sa dostatočne nevyrovnali s jej odvolacou argumentáciou týkajúcou sa pasívnej vecnej legitímácie žalovaných a dôvodov, so zreteľom na ktoré možno aj vo vzťahu k parcele č. X. postupovať podľa zákona č. 161/2005 Z.z. V čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 161/2005 Z.z. bol ako vlastník sporných nehnuteľností evidovaný žalovaný 1/. Žalobkyňa v dobrej viere vychádzala z toho, že relevantné údaje zostali nezmenené, preto právne účinky podania žaloby zostali zachované. Napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke, či parcela č. X. vzhľadom na to, že v súčasnosti nie je zastavaná žiadnou stavbou, je alebo nie nehnuteľnosť, ku ktorej možno navrátiť vlastnícke právo postupom podľa uvedeného zákona. V závere dovolania žalobkyňa namietala porušenie celého radu právnych predpisov a trvala na tom, že splnila všetky podmienky pre navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam podľa zákona č. 161/2005 Z.z. Žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu spochybnil prípustnosť dovolania žalobkyne a stotožnil sa s právnymi závermi súdov o nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie, o uplynutí prekluzívnej lehoty pre uplatnenie reštitučných nárokov žalobkyne na súde, ako aj o nespôsobilosti parcely č. X. ako predmetu navrátenia vlastníckeho práva podľa zákona č. 161/2005 Z.z. Navrhol dovolanie zamietnuť.

Žalovaný 2/ uviedol, že súdy rozhodli vecne správne a rozhodnutia náležite odôvodnili. Žiadal, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny

poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu

existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Právoplatnosť rozhodnutí môže byť prelomená len výnimočne a výlučne len za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (viď Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, treba prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Občiansky súdny poriadok upravuje takto podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých možno právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považuje len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovoláním žalobkyne je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednáwanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

3. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

4. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

5. K tej časti dovolania, v ktorej žalobkyňa – z hľadiska obsahového – namieta nesprávnosti postupu súdov v procese dokazovania a hodnotenia jeho výsledkov, prípadne pri obstarávaní skutkových podkladov pre rozhodnutie, dovolací súd uvádza nasledovné:

5.1. V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

5.2. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

5.3. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania

v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

6. Podľa presvedčenia žalobkyne nemá rozhodnutie odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., nie je dostatočne odôvodnené a vzhľadom na to je nepreskúmateľné. Odvolací súd sa totiž, podľa jej názoru, nevyrovnal dostatočne s odvolacou argumentáciou v otázke pasívnej vecnej legitímácie a tiež v otázke spôsobilosti parcely č. X. byť predmetom navrátenia vlastníckeho práva podľa zákona č. 161/2005 Z.z. Vo vytýkaných nedostatkoch vidí žalobkyňa procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je ale judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná (len) za tzv. inú vadu konania, teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti a jej dôsledkov potvrdzujú tiež viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch vyjadrených v R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

Ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 konštatoval, že „najvyšší súd v súlade so svojou stabilnou 'dovolacou' judikatúrou náležite zdôvodnil, prečo nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Postoj najvyššieho súdu v tejto otázke nesignalizuje arbitrárnosť či zjavnú neodôvodnenosť, a to hlavne s ohľadom na povahu dovolacieho konania ako mimoriadneho opravného konania, ktorým sa preskúmava právoplatné rozhodnutie a zasahuje sa ním do nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania“.

Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalobkyne.

7. Pre prípad, že žalobkyňa zastáva názor, podľa ktorého k odňatiu jej možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

Dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti iba s faktickou činnosťou súdu (so samou procedúrou prejednávania veci súdom), nie s prijímaním právnych záverov. Právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných oprávnení v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012, R 43/2003, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 129/2012, 2 Cdo 221/2010, 3 Cdo 56/2011, 4 Cdo 318/2012, 5 Cdo 221/2010, 6 Cdo 95/2012 a 7 ECdo 265/2013).

8. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 238 prípustné nie je, nepotvrdila sa existencia žalobkyňou namietanej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jej procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová